

[Aysé Herbøl.]

stolene, såfremt der af en ægtemand rejses faderskabssag, har øget mulighed for at statuere, at ægtemanden eventuelt ikke er barnets fader. Man har dog foreslået indført den tiltalende regel i § 5, stk. 2, at der fastsættes en bestemt termin, inden for hvilken der kan rejses faderskabssag af en ægtemand; dog gives der en lille mulighed for dispensation.

Hvad angår § 6, der fastsætter betingelserne for, at en mand kan anses som fader eller bidragspligtig til et barn uden for ægteskab, har justitsministeriet øjensynlig ikke fundet tiden moden til at følge kommissionens forslag, idet justitsministeriet forudser en stigning i frifindelsernes antal, såfremt man følger kommissionens forslag.

Den uheldige bestemmelse om flere bidragspligtige har man dog foreslået ophevet; denne bestemmelse har også været udsat for megen og berettiget kritik. Vi synes, det er udmærket, at den bortfalder, og kan give det vor tilslutning.

Alligevel opretholdes i lovforslaget den uheldige opdeling af børn født uden for ægteskab, som var en konsekvens af 1937-loven. Man havde her fire forskellige slags børn uden for ægteskab; tallet bliver nu reduceret til tre, idet man fastslår faderskab, bidragspligt eller frifindelse. Jeg ville have fundet det mere heldigt for børnenes stilling i samfundet, om man var nået frem til det, kommissionen foreslår, nemlig kun — forstået i gåseøjne — to kategorier af børn født uden for ægteskab, således at enten får barnet en fader, eller man må lade sagen falde.

Når man som lægmand læser betænkningen og derefter bemærkningerne til lovforslaget, føler man sig efter min opfattelse mest overbevist af kommissionens argumenter, der så afgjort støttes af retslægerådets udtalelser om de biologiske bevismidlers større sikkerhed, som formentlig yderligere vil øges ved den fortsatte forskning. Det kan vel kun betyde, at man i fremtiden vil være i stand til at fastslå flere faderskaber, og at antallet af frifindelser ville mindskes, såfremt kommissionens forslag blev fulgt. Man har da også i Norge i 1956 gennemført en lov, der fastslår enten faderskab eller frifindelse. I Norge har man altså fundet tiden moden til at

bryde radikalt med de hidtidige bestemmelser. Jeg vil gerne spørge, om den højtærede justitsminister har oplysninger om, hvorledes loven har virket i den korte tid, den har været i funktion i Norge, og om frifindelsernes antal er steget. Jeg vil også gerne spørge, om der foreligger nogen udtalelse fra den danske dommerstand, som måske støtter justitsministeriets synspunkter.

Vedrørende § 17 om aftaler om bidrag vil jeg gerne spørge, om der for overøvrigheden, som jo skal godkende aftalerne, udøves nogen kontrol med, om beløb, som er frivilligt aftalt, indbetales til overformynderriet. Jeg har hørt gennem samtaler med jurister, at det er deres indtryk, at når moderen får udbetalt beløbet, anvendes det undertiden til andre formål, hvorved beløbet unddrages barnet, og måske bliver det nødvendigt for moderen senere at henvende sig til den offentlige forsyng og hjælp.

Med disse bemærkninger skal jeg tilsige retsforbundets velvillige støtte til udvalgsarbejdet; det samme gælder det lovforslag, som behandles samtidig, nemlig forslag til lov om ændringer i lov om rettens pleje. Vi finder, at det er et stort fremskridt, at sagerne nu skal behandles ved moderens værneting, da hun er en meget vigtig part i sagen.

Petra Petersen: Min gruppe er enig med den højtærede justitsminister i, at man nu må mindske forskellen mellem børn født i og børn født uden for ægteskab så meget, som det nu er muligt.

Vi kan tiltræde forslag til lov om ændringer i lov om rettens pleje uden omtale. Vi finder det helt rigtigt.

Det andet lovforslag om børns retsstilling vil jeg gerne sige et par ord om. I § 5, stk. 2, tales om, at ægtemanden kan anlægge sag inden 5 år, når han ikke er fader til barnet. Det kan være rigtigt, men stk. 3 giver jo også under retsplejelovens betingelser ægtemanden ret til efter denne frist at søge faderskabet fralagt. Der kan gøre sig ganske særlige omstændigheder gældende, hvor en ægtemand kommer til kendskab om, at han ikke er fader til barnet, men ellers må det være barnet, man først og fremmest tager hensyn til. Hvis et barn er vokset op i et ægteskab, må det være bar-